

Historie Parwanu

Sepsáno Alantheirem, Elwardem a Roldilem

Do obecné řeči přeloženo, upraveno a poznámkami doplněno
Ronaldem z Jelenice

O bozích a titánech

Veškeré známé dějiny začínají příchodem mocných titánů na Parwan. Níže popsané příběhy čerpají ze zápisků a kronik praelfů z Ureithalu, kterých bylo ovšem objeveno jen velmi málo. Většina se jich zřejmě ztratila během věku úpadku.

Příchod titánů

Titáni jsou mocní tvorové pocházející ze vzdáleného světa, který praelfové označují jako Varamarn. Svoji moc získávají z Many: energie, která se nachází v každé živé bytosti. Titáni ovšem za svou touhu po Maně, tedy po zdroji jejich moci, neváhají ničit celé světy. Jedním z těchto světů měl být i Parwan, přestože od Varamarnu je velmi velmi daleko.

Titáni ovšem nepřišli sami. Spolu s nimi se na Parwanu objevili i další bytosti – praelfové, naši předci. Vzhled praelfů není znám, ale nejspíše vypadali velmi podobně jako současní elfové. Titánům sloužili jako otroci, využívali je pro získávání Many. Odkud praelfové pocházeli není známo, ale Varamarn to pravděpodobně nebude.

Poznámka Ronalda z Jelenice: Z dob Ureithalu se dochovalo i několik kreseb znázorňující praelfy jako bytosti velmi podobné lidem, což odporuje popisu od Alantheira. Není známo odkud čerpal informaci on, je tudíž pravděpodobné, že se jedná pouze o mýtus šířící se mezi elfskou inteligencí.

Pro skladování Many využívali titáni tzv. gemy, tedy jakési drahokamy, které na sebe dokázali Manu navázat. Gemy poté přenášeli k největšímu z nich, tzv. Arcigemu, ve kterém hromadili veškerou získanou Manu.

Zatímco moc titánů rostla, život ve formě stromů nebo zvířat na Parwanu umíral. Praelfové ale nebyli schopni odporu.

Dreanalové

Jednoho dne se ale podařilo skupině praelfů utéct a ukrást i několik gemů. Ureithalští kronikáři je označují Aranúnh, což zřejmě pochází z ureithalského slova aranúnei, do obecné řeči přeloženo přibližně jako neohrožený či nebojácný. Aranúnh se ukrývali se v parwanské divočině a sami se učili využívat Manu. Jejich moc sílila, ale na titány nestačili.

Poznámka Ronalda z Jelenice: Slovo 'neohrožený' se v elvelonu (tedy řeči elfů) řekne arnui.

Aranúnh byli již málem dopadeni titány, ale zachránila je civilizace Dreanalů, kteří je ukryli v jeskyních odstíněných od moci Many. Nebyli moc chytří a měli jen jednoduché zbraně, ale znali dobře svůj domov. Praelfským rebelům pomáhali nejen s hledáním úkrytů. Dreanalové je dovedli až k jejich posvátnému místu, kde se jim prý zjevují jejich hlavní vládci. Belwirún, vůdce Aranúnh, byl lehce skeptický a očekával, že se jedná pouze o nějaký rituál, nikdo se přeci jen tak nezjevuje.

Ale skutečně, zničehonic se celý prostor zalil září a objevily se tři postavy. Nebyly to ovšem dreanalové. Jednalo se o mnohem inteligentnější a mocnější bytosti. Jednalo se o bohy – Kwairthúan, Freirthúan a Kiriútha.

Poznámka Ronalda z Jelenice: Dle nejnověji objevených záznamů se ukázalo, že jména bohů vznikla až při sepisování dějin ureithalskými kronikáři. Dreanalové bohy nejspíš konkrétními jmény neoznačovali a sami bohové se Aranúnh nijak nepředstavili.

Bohové byli rozhněvani, neboť když se tu zjevili naposledy, titáni ani praelfové na Parwanu ještě nebyli. Chtěli ve zlobě vyhnat všechny cizince, ale Kwairthúan, nejstarší a nejmoudřejší ze všech bohů, si chtěl nejprve vyslechnout Aranúnh. Ti bohům vysvětlili, jak se věci mají a na kolenou je prosili, aby se na praelfy nehněvali. Bohové se zamysleli a nakonec souhlasili, že praelfové mohou na Parwanu zůstat. Poté použili veškerou svou moc a i za pomoci Aranúnh vyhnali titány z Parwanu. Byla to velká bitva dvou mocných sil, ale titáni na bohy nestačili. Byli nuceni se stáhnout a na Parwanu se už nikdy nevrátit.

Poznámka Ronalda z Jelenice: Zda byl Kwairthúan skutečně nejstarší bůh není známo. Velmi pravděpodobně si to dokreslili pouze ureithalští kronikáři.

Bitva to byla tak veliká, že se samotný Parwan se otrásal, sopky chrlily oheň a oceány se rozbouřily obrovskými vlnami. Voda zaplavila veškeré škody napáchané těžbou Many a naopak z oceánů vystoupil celý nový kontinent, ureithalskými kronikáři nazýván Walgath. Bohové dovolili všem praelfům osídlit právě tento kontinent a věnovali jim i Arcigem, onen artefakt v němž bylo ukryto tolik moci.

Poznámka Ronalda z Jelenice: V obecné řeči se kontinent nazývá Valkát.

Vzestup a pád Ureithalu

Praelfové společně vybudovali své první město kdesi ve vnitrozemí Valkátu a pojmenovali ho Antheas. Stejně jméno dali i stromu, který na místě zasadili. Jak strom postupně rostl výš a výš, stalo se z malé osady postupně velkoměsto. Praelfové brzy postavili i další dvě města, Ultheas a Dortheon.

Jednotlivá města si sestavila městskou radu a vzájemně spolu obchodovala. Každé město mělo svoji radu, jejíž předseda nosil na krku medailon se symbolem stromu Antheasu, v jehož kořenech pak byl další symbol, specifický pro dané město. Po pár dalších letech se radní všech tří velkých měst a dalších menších osad dohodli, že se spojí do jednoho státního útvaru. A tak se stalo, že při prvním sněhu onoho roku byly roztaveny všechny tři větší medailony spolu s několika desítkami dalších menších a byla ukována královská koruna, která byla při slavnostní korunovaci položena na hlavu prvnímu králi nově vzniklé říše, která dostala jméno „První říše“, tedy Ureithal.

Prvním králem se stal Wúthar, jeden z radních města Antheasu a zároveň potomek samotného Belwirúna. V tento den začali ureithalští kronikáři svůj letopočet, v dnešní době nazýván věkem Ureithalu.

Zlatá éra

Ureithal zažíval za vlády Wúthara Prvního svá nejlepší léta. Říše se rozrostla, z táborů se stali osady, z osad města a z měst metropole. Wúthar založil říšskou radu, tedy státní orgán, do kterého mohla každá městská rada vyslat jednoho zástupce a který projednával důležitá rozhodnutí s králem.

Roku 54 věku Ureithalu král Wúthar umírá. Dostane se mu velkolepému pohřbu a v Antheasu je vytesána velká Wútharova socha. Říšská rada volí jako nového krále Wútharova synovce, Rathase Jednookého. Své přízvisko si vysloužil zraněním levého oka, o které přišel už v dětství kvůli pádu ze stromu.

Král Rathas svojí vládou naváže na svého strýce. Následujících 80 let zažívá Říše léta klidu a míru.

Spor bratrů

Roku 136 věku Ureithalu se dostane Říše do problémů. Na západě trápí vesničany chiméry, které odnášejí dobytek a dokonce několikrát napadly i samotné praelfy. Na východě se zase začíná roznášet smrtelná choroba. Na trůnu zrovna sedí Kathar, mladý, ale vzdělaný politik. Snaží se ze všech sil udržet Říši pohromadě.

Na konci onoho roku na zasedání Říšské rady předstoupí Katharův bratr a zároveň velitel druhé legie, generál Elúor. Navrhne, jak vyřešit mor na východě. Současným epicentrem nákazy je podle něj Ultheas. Navrhuje tedy Ultheas uzavřít. Nikdo Ultheas neopustí. Jeho legie prý na to dohlédne.

Král se zděsil. Elúor chtěl v podstatě obléhat vlastní město. S velkým souhlasem se Elúor nedočkal ani u jiných radních. Ve zlosti opustil palác a odjel z města.

O dva dny později se ke králi donese zpráva, že je Ultheas napaden. Elúor se rozhodl jednat. Vtrhl se svojí legií do Ultheaských lazaretů a začal zabíjet nemocné. Kathar okamžitě vyrazí k Ultheasu.

Elúor je i s vojáky již pryč. Město je v troskách. Výlohy obchodů jsou rozmlácené, na ulicích se válí mrtvá těla. Kathar nevěří svým očím. Vrátil se zpět do Antheasu, jeho bratr ho již očekává, prý s ním chce mluvit o samotě. Ovšem když strážce opustí místnost, je Kathar svým bratrem uškrcen.

Elúor poté neváhá ani minutu. Po městě se rozšíří zpráva, že bylo otráveno víno a Elúor sám vyvázl narozdíl od svého bratra tak tak živ. Ihned převezme díky svým vojákům nadvládu nad městem.

Elúor využívá zmatku, aby upevnil svoji moc. Všechny členy Říšské rady nechá zamknout ve svých domovech pod záminkou, že se mezi radními rozšířil mor. Jelikož se ale musí zvolit nový král, nechá udělat hlasování. Vyšle jednoho ze svých kapitánů, aby s hlasovací urnou obešel domovy všech radních, kteří jsou v nich zavření, a sesbíral tak hlasy.

Není jasné, kdo byli protikandidáti a zda vůbec nějakí existovali, ani zda nebylo sčítání hlasů zfalšované, každopádně byl ale králem zvolen Elúor. Na hlavním náměstí Antheasu uspořádal proslov, ve kterém sliboval vyřešení problémů s chimérami i s morem.

Následujících 8 let bylo krušných. Elúorovi vojáci vyhledali a podpálili jakoukoliv vesnici, kde se objevil mor. Jeho vojáci ale dokázali porazit i chiméry, takže na západě byl Elúor celkem oblíbený.

Rada ale nemohla proti Elúorovi nijak zakročit, neboť byla Elúorem rozpuštěna jakožto nepotřebný státní orgán.

Ke konci roku 144 to vypadalo, že byl mor zcela vymýcen. Elúorova sláva mezi obyvateli Antheasu a vesnic na západě rostla. Mor se ale roznesl mezi Elúorovými nejvěrnějšími vojáky. Situace využívá Ithúan, bývalý člen Říšské rady, který se spolu s Ralem Železným, velitelem první legie Ureithalu, a dalšími Katharovi stále věrnými vojáky vplíží do Elúorova paláce. Dostanou se až do jeho komnaty, kde se strhne krátká šarvátka, která skončí Elúorovým pádem z okna. Elúor pád přežije a odbelhá se neznámo kam.

Bývalí členové převezmou kontrolu nad městem. Novým králem je zvolen Túneas, člen městské rady Antheasu, který se podílel na odboji proti Elúorovi. Ithúan nekandidoval a zůstal jen členem Rady.

Rada ještě před korunovací sestaví Ústavu, tedy dokument, který omezuje moc krále a posiluje moc Rady. Zároveň je rozpuštěna druhá legie Ureithalu.

Poznámka Ronalda z Jelenice: Praelfy z Ureithalu byl tento dokument nazýván Urún.

Rozdělení

Elúor je po pádu z okna zraněn. Podaří se mu ale utéct z města s pomocí jednoho z jeho velitelů. Po třech měsících je již Elúor plně zotaven. Za tu dobu se mu podařilo sestavit početnou skupinu jeho kumpánů. Jeho malá armáda čítá asi sto mužů, především se jedná o důstojníky z bývalé druhé legie. Společně vyrazí na západ. Tam začne posilovat svoji moc. S pomocí lži a polopravd, které jeho muži rozšiřují mezi tamní obyvatele získá velký vliv. Vše vyvrcholí na začátku roku 146, kdy se ve městě Thaisús strhnou nepokoje. Ty pokračují několik dalších dní.

Elúor využívá situace a během pár dní má sice nezkušenou, ale velmi početnou armádu. Členové městské rady, kteří nesouhlasí s Elúorem jsou vyhnáni a Thaisús se prohlásí za samostatnou říši. Brzy poté následuje množství vesnic a několik menších měst. Tato říše dostane mezi obyvateli jméno „Nová říše“, tedy Waeithal. Jejím králem se stane Elúor. Narozdíl od Ureithalu ale tato říše nemá žádnou říšskou radu.

Ureithalský král Túneas nechá kvůli těmto událostem svolat říšskou radu. Při té se strhne hádka mezi radikální a umírněnou částí radních. Zatímco jedna strana požaduje okamžitou mobilizaci všech zbývajících legií, druhá strana odmítá útočit na v podstatě civilisty. Túneasovi je jasné, že případný ozbrojený střet by Ureithal vyhrál, ale za cenu mnoha životů z řad Elúorovy civilní armády. Ve vyhoceném hlasování nakonec vyhraje možnost neútočit, což způsobí další vlnu nepokojů, tentokrát v Ultheasu.

Situace ale zůstane dalších několik let stabilní. Nenávist obyvatel Ultheasu k Elúorovi a Elúorova touha po moci se však o to víc zakoření. Waeithal využije doby klidu k výcviku pořádného vojska a rozšíření hlavního města. Čeká je totiž další velký úkol. Elúor má totiž jeden cíl, který potřebuje k ještě většímu upevnění jeho moci. Tímto cílem je získání Arcigemu. Elúor sice stejně jako velká část praelfů nevěří v žádné magické schopnosti tohoto masivního artefaktu, ale potřebuje získat nějaký symbol, který by mohl reprezentovat jeho moc.

Roku 152 se Elúor ožení s mladou služebnicí Nairthou. Brzy poté Nairtha otěhotní. O devět měsíců později porodí syna Karase. Král uspořádá v hlavním městě Thaisúsu desetidenní slavnosti.

Elúor nenechá nic náhodě a začne svého syna tvrdě vychovávat. Neustále mu vštěpuje do hlavy jeho názory. Málokdy nechá Nairthu se synem osamotě.

Přelomovým okamžikem se stane oslava Karasových třináctých narozenin. Píše se rok 166. Král Elúor má zrovna proslov na hlavním náměstí v Thaisúsu. Po jeho boku stojí jeho žena i se synem. Zničehonic však vyletí z davu lidí šipka z kuše a zabodne se Elúorovi do hrdla. Ten se svalí na pódiu na zem a je do pár sekund mrtev. Nairtha okamžitě nařídí strážím aby se chopili střelce. Když jí ho dotáhnou k nohám a sundají mu kapuci z tváře, ukáže se, že to je Ral Železný. V tu chvíli již bývalý velitel první legie Ureithalu. Ten samý Ral, který před více jak dvaceti lety vyhodil při šarvátkce Elúora z okna. Nairtha nechala Rala zavřít do vězení. Věděla, že teď musí rychle jednat. Na smutnění kvůli smrti jejího manžela nebyl čas a stejně ho nikdy pořádně nemilovala. Obešla všechny důležité osoby Waeithalu a zajistila si pomocí nože, výhružek nebo peněz, že byla hned další den jmenována královnou Waeithalu. To se moc nelíbilo části obyvatelstva, neboť nikdy v historii nevládla praelfům žena.

Nairtha si byla vědoma, že udržet si pozici nebude snadné. Jí samotné nešlo tolik o moc, ale za žádnou cenu se nesměl na trůn dostat některý z Elúorových nejméně spolehlivých pomocníků nebo její mladičkový syn (stejně by za něj totiž vládli jeho rádci). Brzy ráno následujícího dne, kdy byla naplánována Ralova poprava se tedy vplížila do vězení a zajistila, že se Ralovi podařilo nenápadně dostat z vězení i z města. Než se informace o jeho útěku roznesla, byl Ral již nedaleko hranic Ureithalu. Nikdo ve Waeithalu kromě Nairthy samotné samozřejmě nevěděl, jak se Ralovi podařilo uniknout. Ral sám zase netušil, že za umožněním jeho útěku stojí Nairtha.

Nairtha to celé udělala z prostého důvodu. Potřebovala zajistit, aby byly všichni v říši zaneprázdněni jiným problémem, než řešením jejího nároku na trůn. Ralovi se podařilo dostat až do Anthéasu. Ve Waeithalu byl označen největším nepřítelem říše.

Aby si ještě více upevnila moc a aby zajistila, že nárok na trůn po její smrti bude mít její syn, sepsala Nairtha dokument Bula královská. Dle tohoto dokumentu se po smrti panovníka stane novým vládcem jeho manželka či manžel, případně panovníkem zvolený potomek, pokud je manželka či manžel rovněž po smrti. Pokud panovník žádného potomka nezvolí, byl by korunován jeho nejstarší potomek. Dále Bula sestavila Královskou radu Waeithalu, jejíž 11 členů bylo jmenovitě určeno. Dvanáctým členem byl panovník sám. Členství v radě se dědilo stejným způsobem jako koruna.

Poznámka Ronalda z Jelenice: V řeči praelfů byla tento dokument označován pojmem Karnan kwúthei.

V říši byl tento dokument přijat vesměs pozitivně. Vypadalo to, že Nairtha má již moc pevně v rukou a Waeithal se může mírově rozvíjet. První problém ale přišel velmi brzy. Do Thaisúsu se donesla zpráva, že je Ral Železný v bezpečí svého rodného Ultheasu a že byl znovu jmenován velitelem první legie Ureithalu. Královská rada požadovala vystavení ultimáta. Buď Ureithal vydá Rala jakožto zločince, nebo bude čelit invazi waeithalské armády. Královna neměla jinou možnost než podlehnout tlaku a ultimátum vydat. Do Anthéasu byl tudíž vyslán posel s bílou vlajkou.

Počátek konce

V Ureithalu je okamžitě po příjezdu posla svolána Říšská rada. Při zasedání, kterého se účastní i král Túneas se strhne bouře názorů. Mezitím ale do komnaty, kde byl mezitím waeithalský posel pohoštěn, vyčkávajíc opovědi Ureithalu, vtrhne několik desítek radikálů původem z Ultheasu a useknou poslovi hlavu. Tato událost se během chvilky donese i do budovy Říšské rady, což hádku ještě více přiosťří. Túneas celou dobu zasedání mlčí. Nakonec se ale zvedne, zavolá svoji královskou gardu a ta hádku v síni konečně uklidní. Místnost doposud plná řevu se naplní úplným tichem.

„Stojí před námi náročné rozhodnutí, může se zdát, že volíme podobu naší současnosti, ale ve skutečnosti toto rozhodnutí ovlivní naše životy v desítkách, stovkách a možná i tisících let,“ pronese zničehonic král Túneas. Následně svolá jedno z nejdůležitějších hlasování v historii Ureithalu. Radní mají rozhodnout mezi válkou a mírem.

„Já volím spravedlnost,“ předstoupil s proslovem ještě před hlasováním Paúras, člen rady z Ultheasu, „Elúor byl masový vrah a zrádce Ureithalu, Ral Železný je hrdinou říše.“

„Já u toho byl,“ začal poté svůj projev Ithúan. „Já u toho byl, když Ral vyhodil Elúora z okna. Přesto zastávám názor, že válka by mohla znamenat konec naší civilizace a konec všeho, pro co Aranúnch před několika sty lety bojovali. Nedopusťme to.“

V hlasování vyhrála o pár hlasů válka. Králi Túneasi nezbylo než se podříditi vůli Rady, neboť Ústava mu odebrala právo veta. Všechny ureithalské legie se začali připravovat k boji. Král přivolal velitele a začala se plánovat ofenzíva.

Waeithalská královna Nairtha ovšem nenechala nic náhodě. Válku sice nechtěla, ale když už musela být, nemohla si dovolit ji prohrát. Své vojsko vyslala pod velením zkušeného generála Alwirúna, bývalého důstojníka druhé legie Ureithalu, ještě před koncem ultimáta. Když zapadlo slunce přesně 6 dní od odjezdu posla, blížila se armáda k jižní části hraničního území. Přímo u hranic postavili tábor. Další den je čekal několikahodinový pochod a za tmy armáda konečně dorazila ke svému cíli – ureithalskému městu Dortheon. Nairtha zvolila svůj cíl velmi dobře. Dortheon byl špatně zásobené město s provizorními hradbami. Na válku nebyl zdaleka připraven.

Do Antheasu se zpráva o obléhání Dortheonu donesla až o šest dní později. Král chtěl zrovna vyslat legie do boje. Novinka ho ovšem přinutila změnit plány. Do Dortheonu vyslal první a čtvrtou legii pod vedením Rala Železného. Zbývající třetí legie zůstala v Antheasu, aby se město zvládlo bránit.

Než ale ureithalská armáda dorazila k Dortheonu, město již bylo v rukou waeithalského vojska. Generál Alwirún dokonce stihl město připravit na obléhání ze strany Ureithalu. Ral Železný ale dobře věděl, že získat Dortheon zpět nebude vůbec snadné.

K finálnímu střetu došlo hned v noci po příjezdu ureithalských legií. Zatímco waeithalští vojáci byli odpočatí, vojsko z Antheasu za sebou mělo dlouhý pochod. Alwirún využil momentu překvapení a únavy protivníka a vyslal nejprve malou skupinku zkušených zabijáků, kteří se infiltrovali mezi nepříteli a ve spánku zavraždili několik důstojníků. Jakmile byl vyhlášen poplach, přihřtili se do tábora jezdcí, kteří připsali další velké ztráty na straně Ureithalu. Ral viděl jedinou šanci na vítězství

ve smrti waeithalského generála. Seskupení své vlastní armády nechal na důstojnících a sám využil zmatku aby se dostal až do města.

Převlečen za vojáka waeithalské armády se dostal až k samotnému generálu Alwirúnovi. Přimo u něj tasil meč a sundal si helmu. Mezi Alwirúna a Rala se okamžitě postavila generálova osobní stráž a další kolemjdoucí waeithalští vojáci, ale Alwirún nechtěl ztratit svoji úctu u důstojníků a navíc věděl, že ač je Ral zkušený zabiják, přece jen už není nejmladší. Vyzval své vojáky aby se rozestoupili, Rala prý zabije sám. Přesně v tento vývoj událostí Ral doufal. Vítězství v tomto duelu považoval za jedinou možnost, jak zvrátit výsledek války.

První zaútočil Alwirún. Ral se úspěšně bránil. Duel pokračoval velmi vyrovnaně, ale po chvíli na Rala přece jen dolehlo stáří a začal být pomalejší. Alwirún si toho byl dobře vědom a tak místo riskantních manévřů vytrvale pokoušel Ralovu obranu, čímž ho ještě více vysiloval. Nakonec přece jenom přišla Ralova chyba. Nechal se nachytat na Alwirúnův falešný sek zhora a nechal tak břicho a nohy nechráněné. Alwirún zkušeně využívá chyby a zasáhne Rala z boku pod žebra, kde si všiml méně chráněného místa na brnění.

Ral začal okamžitě krváčet, ale nechtěl se vzdát. Alwirún ovšem neměl nejmenší problém s odrážením jeho nemotorných a pomalých útoků. Po jednom příliš horlivém seku zavrával, čímž dá prostor Alwirúnovi, aby se k němu přiblížil a probodl mu hrudník. Ral se skácel k zemi mrtev.

Ureithalští mezitím stále nejsou schopni se bez svého velitele seskupit a klást organizovaný odpor waeithalským vojákům. Nakonec se jich čím dál víc dávalo na útěk.

Brzy se zpráva o drtivé porážce Ureithalu donesla do Antheasu. Z ureithalské armády zbyla pouze třetí legie, zatímco waeithalští měli minimální ztráty. Král Túneas nechal opět svolat Říšskou radu. Zasedání ještě ani nezačalo a zvrhlo se v chaos. Radní na sebe pokřikovali a vyhrožovali si. Jedním z nejhlasitějších byl Paúras z Ultheasu, který prosazoval, že by se měl Antheas bránit do posledního muže a že osobně zabije každého, kdo se pokusí utéct. Král jednání znechuceně opustil a nechal královskou gardu, aby zjedнала pořádek.

O dva dny později dorazilo waeithalské vojsko. Túneas se na nic neptal Rady a pod bílou vlajkou vyrazil vyjednávat. Alwirún měl celkem jednoznačné podmínky. Buď ureithalská armáda spolu s Říšskou radou, králem a královskou gardou opustí město a král podepíše dokument, dle kterého prohlašuje Antheas jakožto součást Waeithalu, nebo dojde k obléhání města a postupnému vyhladovění jeho obyvatel.

Túneas neměl moc na výběr. Byl si dobře vědom, že bitva by dopadla ve prospěch Waeithalu. Rozhodl se tedy vyhovět Alwirúnovým podmínkám. Než odešel, naposledy si prohlédl Arcigem a strom Antheas, který za těch několik set let od jeho zasazení vyrostl do několikametrové výšky.

Dohra praelfských válek

Píše se rok 168 ureithalského letopočtu. Skončil konflikt později nazvaný první praelfská válka. Antheas se stal oficiální součástí Waeithalu, ačkoliv hlavním městem zůstal Thaisús. Naopak ureithalská Říšská rada se usídlila v Ultheasu. Král Túneas se mezi obyvateli Ultheasu dočkal pouze nenávisti a brzy se mu začalo říkat Túneas Zbabělý. Na začátku roku 169 se tedy rozhodl odstoupit. Říšská rada volí jako nového krále Paúrase, který odstoupil z funkce radního, aby mohl kandidovat na

krále. Ve svém prvním proslovu zdůraznil, že na válku nikdy nebude zapomenuto a jednou, ať už to má být za rok nebo za sto let, bude Antheas i Dorthion opět součástí říše.

Paúras nenechává nic náhodě, v následujících měsících začne budovat novou armádu a stavět opevnění na pohraničí s Waeithalem.

Roku 178 umírá z neznámých důvodů waeithalská královna Nairtha. Ihned poté je dle Buly královské korunován její syn Karas. V době korunovace je mu 21 let. Ani on neváhá. Dobře si pamatuje rady od svého otce a začne připravovat Waeithal na další válku. Zároveň nechá ušít novou oficiální vlajku Waeithalu, na které se vyjímá Arcigem, jakožto symbol říše.

Nový symbol Waeithalu rozhněvá Paúrase i ultheaské radní. O pár měsíců později, na konci roku 178 vysílá Ureithal invazní vojsko čítající hned 5 legií směrem na Antheas, čímž začne druhá praelfská válka. Vojsko je zastaveno několik mil od Antheasu u waeithalské pohraniční pevnosti Alar Thún. Strhne se obrovská bitva. Ani po několika hodinách není jasné, kdo vyhrává, velké ztráty jsou na obou stranách. Ureithalští velitelé ovšem z taktických důvodů zavelí k ústupu. Vědí, že by bitvu sice vyhrát mohli, ale nechtějí přijít o celou armádu.

O dva dny později zaútočí Ureithal znovu, ale tentokrát s lepším plánem. Jeden poměrně mladý velitel jménem Ireas přišel hned po první bitvě s nápadem, jak vylákat waeithalské obránce. Waeithalská obranná linie byl velmi dobře postavený systém pevností, hradů a pozorovacích věží, takže bylo velmi těžké ho s tak velkou armádou překonat. Avšak mezi pevnostmi Alar Thún a Alar Thes (pevnost na jih od Alar Thún) bylo přibližně 13 mil špatně prostupného terénu. Skaliska a bažiny tvořili přirozený val, který bránil waeithalské území. Jedinou možností, kudy se dalo dostat přes hranice, bylo údolí řeky Dúrnei. Toho chtěl Ireas využít.

Bylo několik hodin po západu slunce druhého dne po velké bitvě. Strážní na hradbách Alar Thún vidí v dálce v údolí řeky Dúrnei postupně čím dál více nepatrných světýlek. Ihned vyhlásí poplach. Generál Rowan tušil, že se útočníci pokusí prostoupit údolím. Byl na tuto možnost ale připraven a měl již vyhlédnuté místo, kde by mohlo dojít k bitvě. Tímto místem byl vodopád až na konci údolí. Jednalo se o poslední překážku v trase, kterou ureithalské vojsko zvolilo.

Po chvíli už vyrážela hlavní část armády směrem k vodopádu. Dle počtu světýlek z loučí bylo jasné, že Ureithal tam poslal celé vojsko do posledního muže.

Mezitím se zrovna vrátili zvědové do stanu generála Irease. Všechno šlo podle jeho plánu, zatím nařídil čekání. Když naznal, že je správná chvíle, nařídil své armádě, která celou tu dobu čekala schovaná jen míli od Alar Thún připravena k útoku, že je čas.

Když generál Rowan dorazil k vodopádu, ureithalské armády nebylo nikde vidět. Vyslal zvědy, aby zjistili její postup. Když se však o hodinu později vrátili, Rowan nevěřil svým uším. Místo armády objevili zvědi několik stovek ohnišť s hořící rašelinou. Rowanovi hnedka došlo, co se stalo, a nařídil návrat zpět do pevnosti. Když se tam ale dostali, bylo již pozdě. Pevnost již byla plně v rukou ureithalské armády, které nedělal nejmenší problém dobýt pevnost, již chránil jen zlomek obránců. Ureithal měl teď velkou výhodu a Rowanovi nezbylo než se stáhnout.

Druhá praelfská válka tím ale zdaleka neskončila. Trvala ještě další tři roky, než bylo sjednáno příměří. Antheas zůstal i nadále pod kontrolou Waeithalu, ale Alar Thún již Karas pod svou vládu zpět nezískal. Pevnost tak tvořila pro Ureithal vstupní bránu do waeithalského území.

Následujících 20 let žádná další válka nebyla, ale došlo k hromadě menších potyček. Roku 204 věku Ureithalu nastoupil na trůn v Ultheasu král Warandún. Jakožto bývalý voják měl jasnou vizi – dobýt zpět území, která kdysi spadala pod Ureithal. Zda tím měl na mysli pouze Antheas a Dortheon nebo i veškeré území Waeithalu nikdo netušil. Byl to dobrý řečník, který si získal velkou podporu mezi lidmi. Po své korunovaci začal budovat a inovovat ureithalskou armádu. Nechal vycvičit i takzvanou černou legii, což byla elitní jednotka krutých vojáků, jejichž výcvik začal již v dětství. Ve spolupráci s ultheaskou inteligencí navrhnul nový typ katapultu, který měl mnohem větší dostřel než klasické obléhací stroje používané v předchozích válkách.

Mnoho svých rozhodnutí však nekonzultoval s Radou a jejích zasedání se téměř nikdy neúčastnil. To se radním moc nelíbilo, ale zatím neměli důvod nějak zakročit. Říše posilovala, obyvatelé byli spokojeni.

Časem se ale velké investice do armády začaly projevovat v jiných oblastech. Jídlo bylo čím dál dražší, neboť klesal počet farmářů, kteří se raději hlásili do armády nebo se z nich stali dřevorubci. Když na tento problém upozornila Rada, král lidem slíbil, že jakmile Říše obnoví svoji velikost, jídla bude víc než dost. Někteřím radním toto ujištění nestačilo, ale tito radní záhadně zmizeli. Údajně je zabili vojáci černé legie, ale žádný důkaz neexistuje, těla radních se nikdy nenašla.

Píše se rok 226. Na waeithalském trůně stále sedí, nyní již šedesátiletý Karas. Když se mu do rukou dostane zpráva, že Ureithal mobilizuje svoji armádu, nevěnuje jí příliš pozornosti. Waeithal má silné vojsko, Ureithal nemá šanci dobýt Antheas. Karas sám se ale raději přesune do Antheasu, aby dohlédl, že je město na případný výpad připraveno. Krátce po svém příjezdu se mu dostane zprávy, že pohraniční pevnosti na jihu byly poraženy a 5 ureithalských legií míří na Dortheon. Krále dost překvapilo, že Ureithal poslal celou svoji armádu zrovna na Dortheon, kdy jim v cestě stály pevnosti a hory. Logičtější krokem mu připadalo obléhání Antheasu, ke kterému měli díky držení Alar Thún cestu otevřenou. Každopádně nechal vyslat waeithalské vojsko na pomoc Dortheonu. Než tam dorazí, bude zřejmě již Dortheon několik dní obléhán, ale to by měl vydržet.

Poznámka Ronalda z Jelenice: Následující události nejsou přesně zaznamenány a text níže popisuje pouze jejich pravděpodobný vývoj.

Sedmého dne dopoledne vyruší krále Karase z podepisování dokumentů vyhlášení poplachu. Byl značně překvapen, neboť touhle dobou by teprve měla jeho armáda dorazit k Dortheonu. Když ale vyšel na hradby, nevěřil svým očím. Z jihu se blížila k antheaským hradbám mohutná armáda pěti ureithalských legií a několika desítek podivných dřevěných strojů. Vojsko se zastavilo mimo dostřel a začalo připravovat obléhání. Král si ulevil, že nebudou hned útočit, když v tom vyletěl z jednoho stroje zničehonic kámen a velkou rychlostí narazil do jedné věže na hradbách, která se zřítla k zemi. Po chvíli následovaly i další katapulty. Krále vyrušil až generál velící antheaské obraně. Poslal ho v doprovodu několika mužů do svých komnat. V tu chvíli se ale ozval další poplach, tentokrát z východních hradeb. Když tam Karas dorazil, spatřil dalších pět ureithalských legií, z nichž jedna byla oděna v černém brnění, a dalších asi 20 katapultů. Král Karas nařídil vyvěsit bílé vlajky. Kapitulace byla jedinou logickou možností, jak pokračovat.

Ureithalští však vlajky ignorovali. Dál bombardovali město střelami z jejich smrtících strojů. Až po další hodině střely ustaly. Z velké části hradeb zbyla jen hromádka kamení. V tu chvíli vyrazil do města ureithalský král Warandún následován svojí černou legií. Ve městě začal další teror.

Osud krále Karase nikdo nezná, ale zřejmě jedna ze střel zničila jeho komnaty a on byl jimi zasypan.

O několik hodin později měl král Warandún proslov na hlavním nádvoří Antheasu, přímo vedle Arcigemu a antheaského stromu. Vyzýval své vojáky, že válka neskončí, dokud tu zůstane byt' jediná vesnice, která se bude hlásit k Waeithalu. Aby demonstroval osud Waeithalu, rozhodl se zničit jeho hlavní symbol – Arcigem. Pokynul svému sluhovi a ten mu podal podivný meč, který zvláště zářil.

Napřáhl se a máchnul. Arcigem se rozpadl.

Poznámka Ronalda z Jelenice: Jak přesně se podařilo Warandúnovi Arcigem zničit není známo, ale je pravděpodobné, že během jeho experimentování s vojenskou technikou se on nebo jeho lidé naučili nějakým způsobem používat magii. Arcigem by totiž normálním způsobem nemělo být možné zničit. Teorie, že ke zničení využil nějakým způsobem očarovaný meč se tudíž zdá býti nejpravděpodobnější.

Věk poznání

Poznámka Ronalda z Jelenice: Rozpadem Arcigemu končí veškeré informace, které se dají aspoň s nějakou jistotou říct. Zároveň v tuto chvíli končí věk Ureithalu a začíná období zvané věk úpadku. Co se ale během věku úpadku dělo není známo. Následující texty jsou pouze odhady a teorie, nikoliv podložená fakta.

Rozpadem Arcigemu se uvolnila veškerá Mana, která v něm byla uložena. Tato uvolněná Mana se rozletěla do všech stran a vytvořila rázovou vlnu, která pohltila téměř celý Valkát. Uvolněná Mana způsobila, že se praelfové různě přeměňovali a vznikly tak dnešní rasy elfů, lidí, trpaslíků, ogrů a všech dalších, stejně jako různých tvorů jako harpyje, gryfoni nebo hejkalové.

Rázová vlna ovšem vytvořila chaos, Ureithal i Waeithal se rozpadl. Zanikla veškerá kultura. Města i vesnice se rozpadly. Dlouho neexistoval žádný větší státní útvar.

Tento chaos trval dalších tři tisíce let, než byla založená Lesní říše elfů.

Poznámka Ronalda z Jelenice: Jak dlouho ve skutečnosti věk úpadku trval se neví, ale já se přikláním spíše k menším číslům než uvádí autoři původní verze této knihy. Podle mého trval věk úpadku spíš jen několik stovek let.

Lesní říše

Poznámka Ronalda z Jelenice: Za první státní útvar po rozpadu Arcigemu by se dala považovat spíše Rada pěti kladiv, která nejspíš vznikla o asi 20 let dříve než Lesní říše, ale neexistuje pro to dostatek důkazů a zároveň je sporné, zda se sdružení trpasličích klanů dá považovat za státní útvar.

Elfy roztroušené po Shandalarských listnatých lesích sjednotil až Areon Moudrý. Vytvořil mocnou říši, kterou nazval Ental, tedy Lesní říše. Říše se rozvíjela, ale její území se nerozrůstalo. Areon moudře mluvil, když pravil svým třem synům, že ve velikosti nemusí být síla. Aby demonstroval svá

slova, vytáhl dva stejně tlusté klacíky. Jeden z nich byl krat'oučký a ani jeden ze synů ho nedokázal zlomit. Když ale vytáhl druhý, mnohem delší, zlomit se dal bez problému.

A tak říše prosperovala a Areonovi syni rostli. Dvě stě let po založení říše Areon umírá. Celá říše smutnila, ale nebylo jasné, kdo bude dalším vládcem. Loithar tvrdil, že by to měl být on, jelikož je nejstarší. Taonar oponoval s tím, že by to měl být on, jelikož je nejsilnější. A nakonec nejmladší a nejmoudřejší Alfar přišel s návrhem, že by vládli všichni tři.

Alfar ale později pochopil, že by to nedopadlo dobře, a tak přišel s jiným návrhem. Vzpomněl si na otcovy klacíky a předstoupil před své bratry.

„Když zůstaneme pospolu, říše se rozpadne. Když se rozdělíme, naše říše vydrží,“ pravil svým sourozencům.

Aby demonstroval svá slova, sebral ze země proutek a roztřetil ho. Každý dostal jednu část proutku a ani jeden ho nedokázal zlomit, proutek byl příliš malý.

A tak se Areonova říše rozdělila, ale jeho dědictví přetrvalo. Alfar se vydal na sever a založil svoji novou říši v údolí řeky Zlatavy a v beolských lesích. Taonar se vydal na jih a svoji říši rozvíjel v Durnalaru. Loithar zůstal v Shandalaru.

Dnešní elfské národnosti jsou pojmenované právě po třech Areonových synech.

Poznámka Ronalda z Jelenice: Národnost alfar se do obecné řeči překládá jako vysocí elfové, loithar jako lesní elfové a taonar jako temní elfové (Taonar se totiž vydal do Durnalaru, což v překladu znamená Temná země).

Dědictví Areona Moudrého

Základem Alfarovy říše se stalo město Verenor. Při stavbě jednoho Verenorského domu se stala nehoda, při níž zahynul Alfarův přítel Elmer. Na jeho počest tak dostal rozrůstající se stát jméno Elmerská říše. Aby se to stalo oficiálním, nechal Alfar vyřezat ze starého buku korunu a nechal deset nejstarších občanů, aby zvolilo krále říše. Tím se jednohlasně stává Alfar. Jeho korunovací začíná starší věk poznání a nový alfarský letopočet.

Poznámka Ronalda z Jelenice: Pro elfy v tuto chvíli opravdu končí věk úpadku a začíná věk poznání, který současní alfarští historici rozdělují na starší věk poznání a mladší věk poznání. Lidé sice také nějaké letopočty vedly, ale v každém království se datovalo od jiné události. Začátkem lidského věku poznání bývá tudíž považováno až sjednocení západních království, neboli i zánik Elmerské říše. Elfové používají stejný letopočet pro datování jejich mladšího věku poznání.

Nově vzniklá říše ale neunikla pozornosti dalším národům. Brzy se do Verenoru vypravili různé skupiny lidí a také expedice trpaslíků z hor na severu. Říše s nimi různě vyjednávala a obchodovala. Občas došlo k nějakému konfliktu, ale větší válka nikdy nenastala.

Brzy se zformovalo i první lidské království v jižním Beolsku, takzvané Ekarské království. Nedlouho poté následovalo i Žitecké království. Elmerská říše si s oběma královstvími držela mírové vztahy po dalších mnoho let i přesto, že Alfar roku 96 staršího věku poznání umírá.

Stíny magie

Ve Verenoru se začátkem druhého století začala šířit legenda o jistém Savaelu Farelisovi, velmistrovi tajemného umění magie.

Málokdo ale s jistotou věděl, že velmistr Savael skutečně žil. Celý život zasvětil studováním dějin a magického umění. Byl už ale starý a začal si tedy hledat své učně, kterým by mohl své znalosti předat. Velmistr byl ale moudrý, věděl, jak snadno by se dala magie zneužít, a proto se rozhodl, že každému ze svých pěti učňů poví jen část ze svých tajemství.

Prvním jeho učněm byl člověk Aramos Ekarský. Toho naučil své kouzelné runy, zaklínadla a veškerou vynalézavost, která se s magií pojí. Aramos se tak stal otcem magické školy Araxis. Později se vydal se svými učedníky přes moře na téměř neobydlené Erebské ostrovy, kde se mohli v klidu věnovat učení a zkoumání magie.

Druhým Savaelovým učněm se stala lesní elfka jménem Adriel. Ta se od velmistra naučila léčení a veškeré magické umění spjaté s přírodou. Později se vrátila do svého rodného Shandalaru, kde vyučovala svoji školu Al'wir.

Třetím Savaelovým učněm byl trpaslík Thergan dor'Therlin, kterého Savael naučil využívat gemy, očarovat předměty a veškerou magii spojenou se zemí. Thergan se usídlil v alkarském podhůří, kde vyučoval svoji školu Ungwar.

Poznámka Ronalda z Jelenice: Přízvisko „dor'Therlin“ se dá do obecné řeči přeložit jako „syn Therlinův“. V současné době již tato přízviska trpaslíci příliš nepoužívají, ale ve starším věku poznání se využívala dost hojně, především u šlechticů.

Čtvrtým učněm byl temný elf Darzyus, jenž se vzdělával o duši a mysl. Jednalo se o velmi nebezpečné znalosti, Darzyus se tedy usadil neznámo kde. Své učedníky pro školu Ylgern si vybíral velmi pečlivě.

Pátým učněm byl vysoký elf jménem Galanduil. Toho Savael učil magické umění času a vzpomínek. Galanduil se ukryl rovněž na neznámém místě, kde by mohl tajně učit jasnovidce umění své školy Saerdreas.

Během následujících desetiletí se magie postupně stávala čím dál běžnější. Stoupenci magické školy Araxis založili na Erebských ostrovech dokonce vlastní město jménem Tol-Ereb. Městu vládla rada pěti arcimágů, tedy velmistřů umění školy Araxis. Nejvýraznější budovou v Tol-Erebu ovšem nebyla vysoká věž, kde rada sídlila, ale takzvaná Akademie, masivní budova stojící přímo uprostřed města, která sloužila pro vyučování nových mágů. Tímto hromadným učením magického umění se řady araxiských mágů značně rozšířily a Tol-Ereb tak postupně získal značný vliv v Západním Valkátu.

Rostoucí moc Tol-Erebu se moc nelíbila Tandorskému králi Salfarinovi Druhému. Tandorské království rozhodně nepatřilo k nejmenším nebo nejslabším. Naopak mělo velký vliv na severu Západního Valkátu a přátelské vztahy s Radou pěti kladiv. I přesto ale Salfarin nechtěl tol-erebské mágy podečňovat. Rozhodne se tedy, že nejlepší postup bude vyrovnat síly, a vyšle do Akademie deset zástupců tandorské inteligence, kteří se po pěti letech studia do Tandoru vrátili a na Salfarinův

příkaz začali vyučovat vybrané vojáky používání magie, přestože to bylo v rozporu s kodexem Akademie, dle něhož smí magii vyučovat pouze arcimágové.

O deset let později tak mělo Tandorské království poměrně silnou armádu tvořenou i elitními jednotkami schopnými používání magie pro boj. Salfarin chtěl ukázat svoji moc a rozhodl se, že obsadí malou severobeolskou říši Úrun. Vyslal tedy svá vojska a Úrun v roce 182 kapituloval, neboť věděl, že proti mocnému Tandoru nemá šanci.

Poznámka Ronalda z Jelenice: Autoři této knihy popisují události předcházející Velké válce značně jednostranně. Dle mnoha názorů a písemných pozůstatků je možná i verze, že Tandor vůbec neměl v úmyslu Úrun napadnout a prostě mu nabídl možnost sjednocení do většího a mocnějšího státního útvaru. Úrunské říši se v té době nedařilo zrovna nejlépe, neměla pořádné vojsko ani dostatek jídla. Z pohledu Úrunu tak Tandor pouze nabídl pomocnou ruku. Nedá se ale s jistotou říct, která verze je pravdivá.

Nesvár

Píše se rok 189 staršího věku poznání. V K'rolfské říši umírá král Rhylm, syn slavného Taonara. Rhylm měl se svou ženou dvojčata – syna Zuraka a dceru Yrvi. Dle taonarského zákona připadl královský titul Zurakovi, jakožto muži. Den po smrti otce se oba sourozenci rozhádali, neboť Yrvi přemlouvala Zuraka, aby přenechal korunu jí. Zurak ovšem neustoupil a Yrvi tak v nenávisti opouští hranice říše. Poslední slova pronesená k jejímu bratrovi jsou sliby pomsty.

Yrvi má plán na pomstu a získání koruny. Vydá se do hor hledat sídlo Ylgernských čarodějů. Po několika měsících pátrání se jí to konečně podaří. Kdesi v horách daleko od K'rolfských hranic nalezne malou, ale mohutnou věž. Když se blíží k věži, otevře se hlavní brána a po schodech začne scházet staříček Darzyus, jehož opěrná hůl působí, že se každou chvíli zlomí.

„Přišla jsi učit se, není-liž pravda?“, položí otázku Darzyus, ale než stihne Yrvi odpovědět, naváže „Tvá duše je silná, tvá hlava inteligentní, ale tvá mysl zkažená touhou po moci a pomstě na svém bratrovi. Nemohu tě přijmout do svého učení. Zlo místo dobra bys páchala. Pokud schází ti jídlo, nakrmíme tě. Pokud schází ti síla, odpočinout si můžeš. Ale opustit toto místo musíš. Nezvítězíš nad svým bratrem, dokud nezvítězíš sama nad sebou.“

V Yrvi se nahromadil vztek a vrhla se s nožem v ruce na staříčkého mistra. Ten jen smutně sklopil zrak a stál na místě, zatímco se Yrvi blížila. Ta však zničehonic ztratila vědomí.

Probudil ji skřípot kol blížícího se povozu. Když otevřela oči, s hrůzou zjistila, že je u rozcestí, u kterého byla před pěti dny. Snažila se vybavit, kudy se odsud poté vydala, než se dostala k Darzyusově věži, ale vzpomínky jako by se úplně vypařily. Nedokázala ani říct, jak daleko se věž může nacházet.

„Nepotřebuješ svézt, děvče?“, ozval se milý chraptivý hlas z povozu. Yrvi si rukou zastínila oči, aby jí neoslepovalo ranní slunce. Na povozu, který táhla dvě velká zvířata připomínající přerostlé berany, seděl usmívající se vousatý stařík. Yrvi využila nabídky. Nevěděla, co teď má dělat. Ukázalo se, že onen stařík jménem Ludvir pochází z dalekého lidského města Jelenice a živí se překupováním věcí z různých krajů.

„Znáš rudou šalvěj? Roste pouze v těchto horách, nikde jinde. V této oblasti je to v podstatě plevel. Podívej třeba támhle je jich spousta,“ ukázal Ludvir kamsi nalevo. „V Jelenici za jeden lísteček dostaneš měšec zlatáků. Truhly, na kterých teď sedíme, zase byly plné alkarských safírů. Sargoští trpaslíci je nemají kde skladovat a Tandor ani říše v Beolsku o ně nemají zájem. Jeden taonarský šlechtic mi však jen za jediný krystal daroval tento povoz i tady s hochama,“ kývl na dva tvory táhnoucí povoz vepředu, načež se mu jako odpovědi dostalo hlubokého zabečení. „Rudohorští berani. Jsou silní, neúnavní a ani hejkal si na ně nedovolí. V Jelenici je ale asi prodám...“

Yrvi se snažila stařika ignorovat, ale čím víc toho namluvil, tím víc se nechala jeho hlasem unášet od všech starostí. Byl to takový uklidňující hlas, který jí vracel energii do života. S Ludvirem cestovala dalších několik měsíců. Začala ho vnímat jako otce. Její skutečný otec s ní moc času netrávil. Byla by s ním asi cestovala ještě déle, nebýt nešťastné události v Dun Maldir. Stačila malá díra na hlavním nádvoří, aby se kolemjedoucímu povozu přelomilo kolo a svalil se na nic netušícího Ludvira. Yrvi se slzami v očích přihlížela, jak z Ludvira vyprchává život. Po tomto zážitku se rozhodla, že se naučí používat magii. Kdyby se to naučila už dřív, mohla by Ludvira zachránit.

Vydala se tedy do citadely Dun Thorim, aby se naučila trpasličí magii. Po třech letech však studium opouští, neboť ji zaujme škola Al'wir a její magie léčení a přírody. Přesune se tedy do Entalu. Tam studuje celých sedm let, načež je jí udělen mistrovský titul. S využitím znalostí z obou škol vytvoří Yrvi mocný artefakt. Je jím náhrdelník. Na zlatém řetízku se třpytí matně zelený smaragd. Kdo má náhrdelník na sobě, tomu se zahojí jakákoliv menší rána během krátkého okamžiku.

Yrvi se rozhodne opustit Lesní říši a vrátit se do rodného Durnalaru. Její nenávist vůči bratrovi je dávno pryč. Naopak si teprve teď, po tak dlouhé době uvědomila, jak moc ji chybí. Když dorazí do Qaelusu, hlavního města K'rolfské říše, připadá jí všechno takové temnější. Kdysi živé ulice, plné kupců a dětského smíchu jsou nyní liduprázdné. Na hlavním náměstí zrovna probíhá poprava jakéhosi zločince. Když Yrvi dorazí do královského paláce, stráže ji nejprve ani nepoznají.

Když se konečně vidí s bratrem, obejmě ho radostí. Zurak ji pozve do své soukromé síně, kde jsou sami spolu s jeho osobní stráží. Síň je vymalována na rudo. Na stěnách visí dračí lebky.

„Ty lovíš draky?“ zajímá se Yrvi.

„Ano. Je jich tu čím dál víc, jak se situace na východě komplikuje. Zřejmě dojde brzy k válce. Se skřety ani draky se nedá moc vyjednávat. Teď ale k tvému návratu, moje drahá sestřičko. Musím říct, že jsi mě moc nepotěšila. Na druhou stranu tvůj slavný náhrdelník by se mi hodil. Mimochodem Rada pěti kladiv kvůli němu dost zuří. Ale každopádně... Dhiqu, buď tak hodný...“

Než stihne Yrvi cokoliv udělat nebo říct, chytí ji mohutný strážný za ruku, strhne jí náhrdelník z krku a ranou do hlavy ji uspí.

A tady končí příběh Yrvi. Zurak ji nechá zavřít do nejhlubšího žaláře, kde strávila zbytek svých dnů. Zurak hojně využíval možnosti jejího talismanu při invazi temných elfů do země skřetů a draků. Tehdy ještě netušil, jaká porážka ho čeká.

Existenci talismanu nesla velmi špatně Rada pěti kladiv. A tak v létě roku 202 staršího věku poznání dorazil do Verenoru posel nesoucí jasnou zprávu od vládců klanů – dokud se jim nedostane do ruky onen talisman, ukončují veškeré diplomatické a obchodní styky s jakoukoliv elfskou říší. A zatímco Yrvi pomalu umírala v Qaeluských celách, neměla nejmenší tušení, co všechno způsobila. Ale ani v

posledních chvílích jejího života necítila Yrvi ke svému bratrovi zlobu, jen lítost. A tehdy si vzpomněla na slova mistra Darzyuse. Tehdy nad sebou zvítězila.

Králové moře

Poznámka Ronalda z Jelenice: O obrech z Trondelvaaru se v Jelenici šíří mnoho legend. Některé tvrdí, že mají obři jen jedno oko, jiné zas, že jsou desetkrát vyšší než dospělý člověk. Ve skutečnosti mají trondelvaarští obři na výšku jen o tři až čtyři stopy víc než nejvyšší lidé v Beolsku. Příběhy o jednookých obrech mají zřejmě původ v trondelvaarských bájích, které vyprávějí o legendárním válečníkovi, který se narodil jen s jedním velkým okem. Žádný relevantní záznam o existenci takového tvora však neexistuje.

Píše se rok 203 staršího věku poznání a v dalekém Trondelvaaru kdesi na severu právě probíhá velký sněm kalfů, tedy vládců jednotlivých kmenů obrů. Před pár dny umřel z neznámých příčin první král Trondelvaaru, slavný Argulf Rundaalas, který sjednotil obří kmeny a vedl úspěšný nájezd na říše trpaslíků v severním Elderasu, čímž si mezi kalfy vysloužil velkou úctu.

„Předstupuji před vás já, kalf Egboor Iruudas,“ protne delší dobu trvající ticho mladý obr. Oproti ostatním je spíš drobný, ale četné jizvy na jeho holých pažích a mohutná bojová sekera zavěšená na zádech budí respekt. „Předstupuji před vás, jakožto kandidát na druhého krále Trondelvaaru. Mám za sebou nemálo úspěšných nájezdů. Slibuji vám, že obstojím a přinesu slávu, kterou si trondelvaarský lid jistě zaslouží.“

„A proto jsi nepodpořil velkého krále Argulfa při nájezdu na Elderas? Hanba ti!“ ozve se z davu. Egboor chce reagovat, ale než stihne cokoliv říct, začne mnoho z přihlížejících volat „Hanba!“ a „Táhni domů!“, takže se jen odmlčí a je nucen se vrátit do hloučku svých lidí.

„Moudrost, to je pravá síla krále... Moudrost a zkušenosti,“ začal svůj proslov Jednoruký Azug, starý kalf kmene Vlorym. „A obojí vám můžu nabídnout. Společně vybudujeme nový Trondelvaar, staneme se obchodním centrem, až z Shandalaru k nám poplují lodě pro mamutí srst a velrybí maso,“ pokračoval Azug, opíraje se svou jedinou rukou o hůl.

„Vždyť ty neskoliš ani tuleně, natož mamuta!“ zaburácel mohutný Ruur Rivag, čemuž následovala vlna smíchu. „Síla krále tkví... v síle! Nepotřebujeme s nikým obchodovat, když si můžeme vzít cizí zboží... zdarma!“ Při posledním slově si nápadně přešel prsty po čepeli nože. „Jediné, na co jsou lodě z šontaláru dobré, je, aby jsem si zabrali jejich náklad a poslali je Ruborgovi!“

Každou vyřknutou větou si Ruur viditelně získával víc a víc sympatizantů. Brzy se příkyvování a souhlasné mumlání přeměnilo ve skandování „Ruur! Ruur! Ruur! Ruur!“

Ruur podpořen voláním mnoha hlasů pokračoval ve svém dramatickém proslovu. „Co Elderas?! Elderas je pustina! Nás se však budou bát i v Alkarech! A nejenom tam! Ale i v Tanderu! V celém Valkátu! Na celém světě!“ Skandování Ruurova jména přerostlo v nekontrolovaný jásos.

Před dav předstoupila Aggra, staříčká šamanka a kněžka. Na krku jí visel kostěný náhrdelník. Ve chvíli, kdy zvedla ruku, nastalo během chvíle hrobové ticho. Dokonce se zdálo, že i vítr přestal foukat a hukot moře z dálky jakoby se utlumil.

„Vypadá to, že nemáme jiného vhodného kandidáta, takže je rozhoduto. Ruur Ri–“ zničehonic se zastaví, neboť ji kdosi z davu vyruší zakřičením „Ne tak rychle...“

„Norim Irgaal, myslím, že mě znáte,“ s pousmáním se představil obr se znetvořeným obličejem. Následný šepot potvrdil, že obr je skutečně mezi přítomnými známý. Jedná se totiž o nemanželského syna krále Argulfa.

„Jak víte, již mnoho let vedu kmen Irgaal, čímž jsem si vysloužil i své příjmení. Ano, vysloužil jsem si ho krví, nikoliv urozeným původem,“ řekl a povýšeně se podíval na Ruura, aby zdůraznil, komu byla poslední poznámka určena.

„Můj otec byl silný, ale já jsem silnější. Dovedu vás tam, kam ani on nezvládl!“ pokračoval Norim.

„Ty?“ ozval se znechuceně Jednoruký Azug. „Ty, který se paktuješ s Tandorem? Ty, který se zřekl svých bohů a používá černokněžnou magii? Ty, který jsi zradil vlastní lid kvůli penězům a moci?“

Norim se pomalu s úsměvem na rtech přiblížil k Azugovi. Výškový rozdíl se naplno projevil a byl až neuvěřitelný. Norim najednou vypadal mnohem vyšší. „Ano, já,“ řekl tiše Norim.

„Leda přes mou mrtvolu,“ odsekl Azug a otočil se k Norimovi zády a odkráčel pryč.

„Jak si přeješ,“ dodal s povzdechem Norim, načež natáhl ruku, ze které vyšlehl fialový záblesk a přitáhl Azuga zpět k Norimovi, a druhou rukou mu bleskově zabodl dýku do krku. Azug se jen bezmocně svalil k zemi. Celé se to stalo tak rychle, že nikdo nestihl nijak reagovat. Všichni opět upadli do hlubokého mlčení.

„Chceš vést obry, ale zatím je zabíjíš...“ podotkl opatrně Ruur, čímž protnul ticho. „Proč bys nás měl vést?“

„Azug byl slabý! Podívej se, Ruure! Podívej se, co se stane se slabými! Chceš snad skončit takto?! Ruure, ty jsi silný! Tobě sluší sekera v ruce, ale nemůžeme se znepřátelit celému kontinentu! Víš, já na rozdíl od tebe ty místa procestoval, ty je znáš jen jako nápis na mapě,“ vysvětloval Norim Ruurovi a každou větu doprovázel mocnými gesty rukama. „Skutečně mám sympatie v Tandoru. Je to mocná říše a mít mocné přátele je základ úspěchu. Chcete, aby byl Trondelvaar slavný tak, jak si zaslouží? Zvolte mě svým králem a nebudete litovat! Co říkáš Ruure? Chceš abychom byli silní? Připojíš se ke mně?“

„Já říkám...“ začal nervózně Ruur. „Říkám ANO!!! Já ti věřím Norime!“

„Původní zděšené výrazy přihlízejících se postupně měnili v souhlasné a po chvíli už téměř všichni skandovali Norimovo jméno. Aggra tomu celému přihlížela a v duchu nesouhlasila, ale co mohla dělat? Splnila svou povinnost, podvolila se vůli lidu a korunovala Norima druhým králem Trondelvaaru. Hned o pár dní později už trondelvaarské lodě mířili k beolským břehům.

Počátky bouře

Trondelvaarští obři začali drancovat lidské hrady v Beolsku. Lidé se s obry nikdy předtím nesetkali a nebyli připraveni na boj proti takovým vojákům. Tři největší lidská beolská království – Krumálské, Ekarské a Žitecké – však spojili své síly, vznikl takzvaný Beolský pakt, a společně provedli invazi na

trondelvaarskou kolonii v úrunké nížině. Tam však narazili na problém. Tandor rozšířil své hranice a aby se beolská armáda dostala k trondelvaarským nájezdníkům, musela by projít přes tandorské hlídky. Tandorský generál byl neústupný, vstup na tandorské území prý znamená válku.

Ekarský velitel Robard Statečný nevěděl, co má dělat. Pokud stáhne své síly, obři budou nadále terorizovat beolská města a vesnice. Pokud však zaútočí, způsobí konflikt s mocným Tandorem, což může mít ještě daleko horší následky. Prozatím tedy nechal armádu utábořenou na beolské straně hranic. Každým dnem se však počet vojáků na tandorské straně pouze zvyšoval a Robardovi tak zbyla jediná možnost – zavelet k ústupu.

V tu chvíli se však na horizontu objevila početná armáda s praporci Elmerské říše a zaútočila přímo na tandorské síly. Robard to s překvapeným výrazem pozoroval. Netušil, že zatímco tu vyčkával se svou armádou, krumálský král Olivier III. vyjednal s vysokými elfy spojenectví. Společnými silami tak armáda lidí a vysokých elfů rozprášila trondelvaarské síly, ale také vtáhla do konfliktu Tandor.

Poznámka Ronalda z Jelenice: Elfský útok na tandorské pohraniční síly, který se odehrál roku 204, se považuje za začátek Velké války.

Spojenecká armáda se stáhla na Černohrad, nově vybudovanou pevnost na severu Krumálské říše. Tandor v reakci několikrát pokusil Černohrad dobýt, což pokaždé skončilo neúspěchem. Na začátku roku 205 staršího věku poznání však vyslalo Tandorské království velké invazní vojsko složené mimo jiné i z tandorských bitevních mágů, jemuž velel zkušený generál Joen Medvědí tlapa.

Tandorský předvoj úspěšně eliminoval veškeré spojenecké zvědy a během noci se tak tandorské vojsko mohlo nepozorovaně přesunout až k hradbám Černohradu. Tandorané měli štěstí i v tom, že té noci silně pršelo a byla hustá mlha, poplach byl tedy na Černohradu vyhlášen až s prvním výstřelem katapultu.

Boj trval až do rána dalšího dne, kdy se vyčerpaní vojáci Beolského paktu dali na ústup. Ačkoliv se Tandoru nakonec povedlo Černohrad dobýt, ztráty byly stejně velké na obou stranách. Tato velkolepá bitva vešla do dějin pod názvem *bitva na Černohradských polích*.

Beolská vojska se stáhla na jih do oblasti Lánské vysočiny, zatímco tandorské síly nadále okupovaly Černohrad.

Rozkol v Alkarech

O pár týdnů později probíhalo zrovna ve Velké síni v trpasličím městě Dun Maldir zasedání Rady pěti kladiv. Do Dun Maldiru dorazil před dvěma dny tandorský posel, který předal vládčům trpasličích klanů výzvu ke spojení tandorských a trpasličích vojsk během invaze do Beolska.

Jednotliví vládci klanů měli na výzvu různé pohledy. Zatímco Tharund dor'Thagrand, vládce durgen e'Wardun, byl jednoznačně pro zapojení se do války na stranu Tandoru, bardacký vládce Bandur dor'Borag se odmítal připojit na stranu nepřátel Elmerské říše, se kterou jeho klan stále udržoval obchodní styky.

Zasedání nemělo konce. Na stranu durgen e'Wardun se přidal i durgen e'Lodar, který měl s Tandorem velmi přátelské vztahy. Zbylé dva klany – sargoský a thernský – zůstávaly neutrální. V tom se však debata vyostřila natolik, že se Tharund nechal slyšet, jak řve na Bandura: „Tak ukaž, co v tobě je, ty

slabej jižanskéj *skuure!*“, načež Bandur vytasil meč a vrhnul se na Tharunda, se kterým se však v boji nemohl měřit. Než stihl kdokoliv zasáhnout, Bandur ležel na zemi v kaluži krve. Tharund na něj plivnul a v doprovodu Jormonda, vládce lodarského klanu, opustil sál.

Následkem tohoto incidentu se rozpadla Rada pěti kladiv. Zbylo z ní pouze spojení durgen e'Wardun a durgen e'Lodar. Tyto dva klany vyslaly svá vojska na pomoc Tandoru.

Poslední bitva

Posílená tandorská armáda začala tlačit beolská vojska na ústup. Smrtící ránou měly být posily z Trondelvaaru, které měly podniknout výpad na Jelenici. Jednalo se o velmi početnou armádu trondelvaarských bojovníků. Podle plánu se k nim měly připojit tandorské síly u kopce Dubovec.

Když však Norim Irgaal dorazil se svou armádou v podvečer do údolí pod kopcem, nevěřil svým očím. Místo několika tisíc tandorských vojáků spatřil jen několik postav, jak si na ohni opékají maso. Za ohněm rozeznal dva postavené stany a u nedalekého stromu tucet uvázaných koní.

„Norim Irgaal osobně, jaká to čest,“ pronesl velitel tandorských jezdců. Ačkoliv byl oproti Norimovi asi poloviční, tón jeho hlasu a výraz ve tváři dával jasně najevo, kdo je pánem situace.

„Kdo jsi ty?! A kde mám do háje své posily?!“ zaburácel Norim.

„Přibližně 28 mil támhle tím směrem a úplně bych je nenazýval posilami,“ odpověděl znuděně tandoran, aniž by se na Norima vůbec podíval. „Král Salfarin Třetí naznal, že vaše vojsko je dostatečně silné, aby zvládlo dobýt Jelenici bez pomoci.“

„Askuur kam tebaar!!!“ zahřměl Norim tak hlasitě, že koně nervózně přešlápli a tandorští vojáci se na sebe rozpačitě podívali.

„Nechtěl bys mi to přeložit? Já tady těm vašim barbarským kecům nerozumím...“ pronesl velitel, ale to už bylo na Norima moc. Zkušeným pohybem tasil mohutný meč a vrhnul se na tandorana. Ten se však jen postavil a s úsměvem sledoval, jak se blíží čepel Norimova meče. Zničehonic však natáhl ruku a Norim odlétl několik desítek stop daleko, jako by ho uhodila nějaká obří neviditelná síla.

„Ale ale ale... Mám si to vyložit jako zradu Trondelvaaru?“ řekl pobaveně velitel, zatímco se i ostatní tandorané zvedli na nohy a tasili své zbraně.

„Kdepak, tohle ne prosím...“ odpověděl potichu Norim, zatímco se zvedal na nohy. „Ale tohle už ano,“ doplnil a sám napřáhl ruku, načež z ní vyšlehl fialový blesk směrem k tandorskému veliteli. Ten ale jen ledabyly mávl rukou a blesk odrazil do strany.

„Tohle mě začíná bavit,“ pronesl s úsměvem, ale když se chystal vyslat další kouzlo, ruka mu zůstala ve vzduchu a úsměv zamrzl na rtech. Údolím se rozezněly hned dva rohy ze dvou stran a na západním i východním horizontu se objevilo několik stovek, ne-li tisíců postav se zelenými praporce Beolského paktu. O chvíli později se už hnali do údolí z obou stran, přičemž obří okamžitě tasili zbraně a připravili se na boj.

Bitva u Dubovce byla velkolepá. Byl to krvavý boj dvou velmi početných armád. Když však ranní slunce vyšlo nad horizont a zalilo bojiště zlatavou barvou úsvitu, rozezněl se údolím oslavný křik

vojáků Beolského paktu. Obři byli pobiti do posledního. Jen jedno tělo scházelo. Tělo Norima Irgaala, trondelvaarského krále.

Dozvuky Velké války

Poznámka Ronalda z Jelenice: Původní text od autorů originálu této knihy končil kapitolou Poslední bitva. Autoři se domnívali, že události v ní popsané jsou definitivním koncem Velké války. To ovšem ještě netušili, jaký osud čeká Elmerskou říši a je samotné. Alantheir a Roldil padli roku 212 během útoku dračích legií na Verenor. Elward umřel o rok později na elmerskou chřipku. Následující kapitoly popisují události navazující na moment, kde původní dílo skončilo. Sepsal jsem je v úctě ke všem třem kronikářům, kteří by jistě ocenili, že jejich dílo nezůstalo prakticky nedokončeno.

Po bitvě u Dubovce nastalo období poklidu. Mnozí se už domnívali, že nastal konec války. To se ale značně mylili. Uprostřed roku 209 staršího věku poznání došlo k dalšímu velkému střetu. Spojené síly tandoranů a traspíků zaútočili na elmerskou pevnost Telanar a po krátkém boji se jim podařilo opevnění dobýt. Elmerská říše tím ztratila klíčový bod na severu říše. Po této bitvě následovalo množství dalších potyček, během kterých byli elfové čím dál více tlačeni na jih.

Ledový děs

Mezitím znavený a našťvaný Norim Irgaal, král Trondelvaaru konečně dorazil do své domoviny. Věděl, co musí udělat. Věděl o způsobu, jak dostat pomstu. Dopravil se na malý ostrov Taar na úplném severu trondelvaarského souostroví. Tento ostrov patřil bohovi ledu – Rydaalovi. Tento ostrov je úplně holý, kromě trávy tu nic neroste ani nežije. Velmi fascinující jsou však místní skály, které vytváří různé obloukové útvary.

Norim na nic nečekal, našel vhodné místo a sedl si se zavřenýma očima a překříženýma nohama na vybrané místo. Poté vyčistil svou mysl a začal předříkávat naučená slova.

Zatímco mluvil, cítil jak se bůh ledu probouzí, jak mu naslouchá. Cítil jeho přítomnost. Norim začínal mít pocit, jako by stál vedle něho, jako by se vzájemně dotýkali a nakonec měl pocit, jako by splynulo v jednu bytost. Bylo to jako by si Rydaal propůjčil jeho tělo a Norimovu duši mezitím usadil bokem.

Poté se něco změnilo. Norim začal cítit chlad. Přesunuli se. Najednou byli na úplném severu Valkátu. Všude byla hromada sněhu, ani stopa po živém tvorovi. Zničehonic se pod hladinou moře přímo před jeho zrakem objevilo modré světlo. Nebylo to jenom světlo, bylo to něco mnohem víc.

Norim pocítoval něco, co dlouho necítil. Byl to tak neznámý pocit, že ani nevěděl, jak to pojmenovat. A pak mu to došlo, byl to strach. Odvrátil pohled od onoho modrého světla a zrak mu padl přímo na Rydaala. Neviděl, jak vypadá, byl to pouze nezřetelný obrys postavy, ale věděl, že to je on. Najednou byl mnohem klidnější. Stočil svůj pohled zpět na ono světlo, ale najednou byl obklopen postavami. Byli to zástupci různých ras, především trollové, yetiové a obři. Všichni paralyzovaně sledovali ono světlo. Najednou se však světlo rozzářilo a rozpadlo na spoustu menších světýlek a každé jedno světýlko jako by vstoupilo do některé z bytostí.

Norim se opět podíval na Rydaala. Jeho obrys začínal být zřetelnější. „Buď opatrný Norime Irgaale,“ řekl Rydaal. Norim se snažil zaostřit na jeho postavu a když se mu to konečně podařilo, uvědomil si,

že kouká sám na sebe. V tu chvíli se obraz změnil. Najednou už nestál na zemi, ale letěl. Přelétl hřeben jakýchsi zasněžených hor a otevřel se mu výhled do údolí, které bylo plné postav – obrů, trollů a dalších – pochodujících směrem k jihu. Obraz začínal být světlejší a všechno se začalo rozmazávat. Světlo bylo příliš silné. „Dost!“ zakřičel Norim, ale světlo bylo všude. Nevěděl, jestli má oči zavřené nebo otevřené, všude viděl bílo. Najednou však vše zhaslo.

Když se Norim probudil, byl opět na ostrově Taar, na tom stejném místě, kde rituál začal. Okruh několik stop kolem něj byl však úplně zamrzlý a pokrytý tenkou vrstvou sněhu, který začínal postupně tát.

Norim věděl, že rituál dopadl přesně podle jeho představ. Otočil se směrem k jihu. Ačkoliv nebylo vidět, věděl, že tím směrem leží tandorské pobřeží.

„Teď pocítíte trest za zradu,“ řekl potichu Norim.

Král Salfarin III. se ve své komnatě v hlavním městě Tandoru trhnutím probudil. Byl celý zpocený, zdála se mu jakási noční můra. Rozhlédl se po pokoji. Všechno bylo v pořádku, venku bylo teplé, sluncem zalité ráno. Jeho zrak padl na deku, kterou byl přikrytý. Něco na ní bylo divného. Najednou mu to došlo, byla pokryta tenkou vrstvou tajícího sněhu.

Teror z východu

Psal se rok 211 staršího věku poznání. Do Elmerské říše se ze severu dostaly zprávy o jakési neznámé armádě trollů a obrů. Ta však byla až kdesi za horami. Elmer však trápila jiná armáda. Jen pár mil na sever od Verenoru už několik dní probíhalo obléhání města Nylthas tandorskými a trpasličími silami. Nylthas byl poslední obranou linií. Elduin Aeran, velitel elfských obránců, dobře věděl, že pokud Nylthas padne, nic už nebude bránit tandorským vojákům, aby napadli přímo Verenor.

Byla to temná noc. Venku by člověk bez pochodně neviděl ani na špičku nosu. Ještě k tomu už třetím dnem v kuse neustále přšelo. Elduin se zrovna radil v srdci nejvyšší věže Nylthasu o dalším postupu s jeho rádci. Zdálo se, že porada nikam nevede. Všichni už byli viditelně znavení a vyčerpaní. Tohle obléhání, ale i celá tahle válka se už táhne příliš dlouho.

„A dost,“ bouchl do stolu Elduin a přerušil tak unavený monolog Andreje Barana, lidského generála z Žitce, který byl spolu s několika tucty jezdců jedinou posilou, kterou se jim od lidí dostalo. Zbytek jejich sil padl během bitvy u Dubovce nebo byl zaměstnán tandorskými útoky v Lánsku.

„Dost,“ zopakoval klidněji Elduin. „Jsme tu zavření jak krysy a čekáme na zázrak, který nepřijde.“

„Ale veliteli Elduine, ještě se nevrátili poslové vyslaní do Lesní říše,“ podotkl Žitecký generál. Ten chlap ho začínal vytáčet. Jeho stupidita a naivita podtrhávala jeho nulové válečné zkušenosti. Beolský pakt musí být fakt zoufalý, když i takové tupce postaví do velení.

„Ty hlupáku!“ neudržel se Elduin. „Do Entalu jsme vyslali už asi dva tucty poslů. Kdyby měla královna Ashala zájem přispěchat nám na pomoc, tak už to dávno udělá! Žádná pomoc nepřijde, chápeš to?! Jsme na to sami. A buď tu můžeme umřít jako krysy v kleci, nebo se pokusíme něco udělat.“

„Ale...“ začal Baran, avšak další slova spolkl a jen sklopil zrak. Zřejmě si uvědomil, že Elduin má pravdu.

„A co navrhuje, veliteli?“ ozval se potichu Thalador, hraničář Eldaru. Byl skryt ve stínu, takže o něm pořádně nikdo nevěděl. Baran s sebou viditelně škubl, když promluvil.

Elduin váhal, než odpověděl. „Zaútočme teď. Naši vojáci jsou vyčerpaní, ale lepší to už nebude. Tandor to nebude čekat.“

„Ale tandorští čarodějové sledují pomocí magie dění ve městě. Hned budou vědět, že chystáme protiútok,“ namítl kdosi z přítomných.

„O to se postarám,“ odvětil Thalador.

„Dobře a plánuješ...“ začal Elduin, ale než stihl větu dokončit, všiml si, že hraničář už není v místnosti. Netušil, kdy odešel, ale každopádně byl pryč. „Nesnáším hraničáře,“ řekl si pro sebe.

O něco později už byly u hlavní i vedlejší brány seřazeny elmerské jednotky. Déšť začínal ustávat. Vzduch čas od času prořízla rána, když střela z tandorské balisty narazila na bránu. Ta však držela velmi pevně. Ještě před válkou byla očarována ungvarskými mistry. Zničením se obě brány samovolně úplně potichu otevřely. Staré dubové panty z nějakého důvodu vůbec neprotestovaly. To byl signál, na který všichni čekali.

Stovky elfských válečníků se vyřítily na nic netušící tandorany. První obětí se stali obsluhovači balisty, kteří zrovna natahovali tětívu. Útok však nebyl tak efektivní, jak Elduin doufal. Tandorští se brzy vzpamatovali a začali klást odpor.

O několik set stop dál zrovna Tharund dor'Thagrand, trpasličí vládce, spokojeně oddechoval ve svém stanu. Průvan však shodil prázdný krýgl od piva, což ho probudilo. V dálce slyšel zvuky boje. „No konečně,“ řekl si pro sebe a vstal z postele. V tu chvíli vtrhl do stanu Rangar, jeho panoš.

„Pane, pane, vstávejte, elfové útočí!“ začal křičet udýchaný Rangar.

„Neřvi mně tady *du kurdr!* Myslíš, že to negómu?!“ okřikl ho Tharund. „Buď radši k užítku a hilfni mi se zbrojí.“

O chvíli později už vyšel Tharund ze svého stanu v doprovodu osobní stráže. Podíval se směrem k hradu a viděl, že je bitva v plném proudu. Koutkem oka však spatřil jakýsi rudý záblesk na východě. To musel být blesk. Ale blesky nejsou rudé. Chtěl nad tím mávnout rukou, ale najednou se to stalo znovu a mnohem blíž.

„Co to zas je?“ utrousil a zaclonil si rukou oči, aby ho neoslepovala pochodeň opodál zapíchnutá v zemi. V tu chvíli se opět rudě zablýsklo, tentokrát to muselo být ani ne dvě míle odtud. A během onoho záblesku byla zcela zřetelně vidět silueta ptáka. Ale obrovského ptáka. Že by to byl hipogryf? V Elderasu se tito okřídlení tvorové podobní orlům vyskytovali celkem běžně. Byli natolik mohutní, že dokázali unést i dospělého trpaslíka. V západním Valkátu jsou však velmi vzácní.

V tom však prořízl vzduch děsivý skřek. A Tharundovi došlo, co to vidí na východě. Byl to drak. Než stihl cokoliv udělat, nebe prořízl plamen a půlka tandorského tábora v jeden moment vzplanula.

„K beranům!“ vykřikl Tharund na panoše a strážce, ale bylo ho sotva slyšet. Bojiště se proměnilo v peklo. Všude hořelo, ze všech stran byl slyšet křik. Tharund utíkal, co mu jeho krátké nohy stačily až se před ním v hustém dýmu konečně zhmotnila silueta provizorních stájí. Mezi k smrti vystrašenými tandorskými koni našel svého berana, který jen nervózně přešlapoval. Najednou uslyšel zasvištění a do stehna se mu přímo do mezery ve zbroji zapíchl krátký černý šíp. Vykřikl bolestí a otočil se směrem, odkud šíp přišel. Spatřil skupinku skřetů, jak se k němu rychle přibližuje. Jeho bojové kladivo nesl jeho panoš, toho teď však nikde neviděl. Tasil tedy jednoruční meč, který se mu houpal u pasu.

„Tak pote vy bastardi! Nemyslete si, že chci pnu jak nákej *skuur!*“ vykřikl Tharund směrem ke skřetům.

Rangar, nesouc bojové kladivo jeho pána dorazil příliš pozdě. Tharundovo tělo bylo obklopeno desítkami mrtvých skřetů. Tharund bojoval statečně, ale proti takové přesile neměl šanci. Nevěděl, co má dělat. Nevěděl, kde je sever a kde jih. Všude kolem něj byl jen hustý kouř osvětlený do rudé barvy dračím ohněm. Najednou však uslyšel klapot koňských kopyt, který se stále přibližoval. Chopil se kladiva a očekával nepřítele. Z dýmu se vynořila zahalená postava v elfském plášti. Když jezdec spatřil Rangara, kůň zpomalil.

„Naskoč,“ křikl na Rangara onen elf a Rangar neváhal. Vydrápal se na koně a ten se opět rozjel. Rangar nechápal, jak může kůň takovou váhu unést, ale všiml si, že to není jen tak ledajaký kůň.

Brzy se oba vzdalovali od pekla, ve které se Nylthas proměnil. Nejspíš netušili, že oni dva, elf Thalador a trpaslík Rangar, jsou jediní přeživší této hrůzné bitvy.

Pád Elmeru

Asi nikdo před sedmi lety, kdy Velká válka začala, netušil, že skončí takto děsivě. Elmerskou říši, která byla už tak naprosto oslabena válkou, decimovaly útoky skřetů a především jejich velitele, draka Azagrazhe, kterému se v obecné řeči začalo říkat Zlatospár, podle barvy jeho šupin.

Definitivní konec Elmeru byl útok dračích legií na Verenor na začátku roku 212.

Na severu zase čelil Tandor a trpasličí klany jinému problému. Neznámá armáda ledových trollů, obrů, yetiů a dalších tvorů začala ničit všechno, co jí přišlo do cesty. Obsadila a vyvraždila severní část Alkar, což znamenalo úplný rozpad klanů *durgen e'Wardun* a *durgen e'Lodar*, včetně jejich vazalských klanů. Jedinou výjimkou byl *durgen e'Kegg*, který se stáhl do údolí a z nějakého důvodu byl ušetřen nájezdů divochů. Je velmi pravděpodobné, že tomu pomohli šamani, kteří v klanu hrají významnou roli.

Tato děsivá armáda divochů dostala označení *Ledová horda*.

Útokům Ledové hordy čelil i Tandor, který také spíše prohrával. Během následujících dvaceti let se podařilo Ledové hordě postupně dobýt celou severovýchodní čtvrtinu Tandorského království.

Jelikož musel Tandor stáhnout své síly z Beolska a boje tudíž ustaly, je rok 212 a masakr ve Verenoru považován za definitivní konec Velké války. Války, která trvala téměř osm let a byly do ní zapojeny

téměř všechny národy západního Valkátu. Války, která znamenala konec pro prastarou říši vysokých elfů. Války, kvůli které se rozpadla Rada pěti kladiv. Války, kvůli které vyhaslo tolik životů.

I říše Beolského paktu byly naprosto zdecimované. Roku 212 však bylo na zasedání v Jelenici třemi beolskými králi jednomyslně rozhodnuto, že se Beolský pakt spojí v jedinou velkou říši. Králem se měl stát synovec ekarského krále Karola Druhého, Olivier Krumálský, jehož rodokmen měl kořeny ve všech třech říších.

Korunován byl na konci roku 212, kdy také přijal jméno Olivier Beolský. Tímto momentem také začal mladší věk poznání.

Skřeti a drak Zlatospár nadále terorizovali východní část Beolska a hlavně Shandalaru.

Moře a led

Aggra, opíraje se o svoji hůl, sledovala stále přibližující se ostrov. Ačkoliv bylo zrovna léto, byl celý pokrytý sněhem a u břehu do sebe narážely ledové kry. Z obloukových skal visely dlouhé rampouchy.

„Moje paní, určitě tam chcete jít? Král Norim jasně nařídil, že na ostrov Taar nikdo jiný nesmí.“ zeptal se Aggry kapitán malé bárky, která neúnavně prorážela mořské vlny.

„Boggův žal, kapitáne, moje přítomnost na ostrově je nezbytná,“ odpověděla Aggra.

„Jak si přejete. Vyšlu vás na člunu s mým synem k támhle té pláži. Avšak jakmile vystoupíte, vrátí se s člunem zpět k lodi. Nechci, aby odporoval příkazům krále. Jakmile budete chtít nabrat, stačí když dojdete opět na pláž a mi za vámi opět vyšleme člun. Budeme kotvit na dohled.“

Aggra poděkovala a o pár chvil později se už houpala s tichým kapitánovým synem na člunu. Když se člun zapíchl do písčitého břehu, obr ani nevystoupil. Aggra se tedy sama za pomoci hole dostala z člunu a krátkými kroky mířila mezi ledovými kry ke středu ostrova.

„Vyříd' svému otci, že pokud se nevrátím do západu slunce, tak na mě nemusí čekat,“ zvolala ještě k námořníkovi.

Sníh se pod jejími chodidly mírně propadal. Hůl už měla spíš ze zvyku, její ostrý konec byl na sněhu k ničemu. U jednoho skalního oblouku spatřila sedící postavu obra.

„Norim Irgaal,“ oslovila postavu. Ta se pomalu postavila a otočila na ni. Norimův od narození znetvořený obličej vypadal teď ještě hrozivěji. Jeho kůže byla chladem celá šedá a jeho oči jako by ztratily všechnu barvu. „Podívej, co se z tebe stalo, jak tě znetvořila tvá touha po pomstě. Tvá mysl je nemocná –“

„Má mysl nikdy nebyla zdravější,“ přerušil Aggru Norim. Dokonce i jeho hlas byla chladný. „A ty teď musíš zemřít,“ pokračoval Norim a položil ruku na nůž, který měl připnutý u opasku.

„Čekala jsem, že to řekneš,“ povzdechla si Aggra, načež zvedla hůl a z té se vyvalil ledový proud vzduchu a celé Norimovo tělo zmrzlo, kromě hlavy. „Myslíš si, že znáš bohy. Myslíš si, že máš požehnání od Rydaala. Avšak mýlíš se, Norime Irgaale, králi Trondelvaaru. Bohové se na tebe

hněvají. Kvůli svému egu jsi přinesl smrt mnoha obrům, ale také lidem a elfům. A za to tu budeš navždy uvězněn.“

Sníh v okolí začal tát a led, který držel Norima znehybněného se najednou proměnil v kámen. Norim jen zmateně nadával.

„Tímto tě zbavuji královského titulu,“ dodala Aggra k svému proslovu a opět máchla holí, načež se kamenné vězení rozšířilo i na hlavu, takže umlkly Norimovi nadávky.

Aggra se přistihla, že jí teče po tváři slza. Bylo jí smutno z činu, který právě vykonala. Ale bylo to nutné. Nebo nebylo? Aggru sžíraly pochybnosti. Otočila se k západu. Slunce vznášející se nízko nad horizontem smetlo všechny její pochybnosti. Klidným krokem se tedy vydala zpět na pláž. Po sněhové pokrývce už nebylo ani památky.

Tato událost se stala roku 38 mladšího věku poznání. Ani samotná Aggra netušila, co bude mít její čin za následky. Smrtí Norima totiž Ledová horda ztratila jakýsi smysl její existence. Vypařila se její organizovanost. Tandor i trpaslíci byli najednou schopni porážet síly Ledové hordy snadněji.

Poslední kapitola

Roky následující přinesly Valkátu klidné období. Během následujících desetiletí se povedlo Tandoru zpět dobýt ztracené území obsazené Ledovou hordou. Král Salfarin Třetí umřel roku 41 bezdětný a na trůn usedl Egon První, člen vedlejší větve královské rodiny. Měl jiné cíle než Salfarin a podařilo se mu s Beolskou říší vyjednat dlouhotrvající mír, čímž si vysloužil přezdívku Egon Bílý (podle barvy mírové vlajky).

Útoky dračích legií ubývaly. Vypadalo to, že se Zlatospár se svými skřety usadil na území již zaniklé Elmerské říše. Roku 210 mladšího věku poznání byl Zlatospár viděn naposledy. Od té doby jako by se po něm slehla zem.

Roku 189 byla v Durnalaru poprvé spatřena dosud neznámá rasa tritonů, humanoidů schopných dýchat pod vodou. První záznam o ní hovoří jako o *vodních elfech*, což se ukázalo býti nepřesným označením. Kromě mírně zašpičatěných uší nemají tritoni s elfy nic společného. Tritoni si postavili několik vesnic na území západního Durnalaru, což vytvořili pozdvižení v K'rolfské říši temných elfů. Snahy o diplomatická řešení nevyšly dobře a následoval tříletý ozbrojený konflikt. Nakonec se však podařilo vyjednat příměří a byly jasně definovány hranice mezi oběma říšemi. Rasa tritonů zůstává doposud spíše neznámou, většina jejich území se nachází na dně moře u shandalarských a durnalarských břehů.

Velký vzestup zaznamenal Tol-Ereb, město a říše čarodějů školy Araxis. Erebských ostrovů se válka vůbec nedotkla, což mu umožnilo velký rozvoj. Momentálně se jedná o velmi vyspělé město a velké obchodní centrum. Pro zjednodušení cesty do Tol-Erebu udržují mágové na beolských březích portál propojující Tol-Ereb s beolskými obchodními trasami.

Tajemná zůstává Lesní říše. Do války se nijak nezapojila a zůstává spíše uzavřenou, ačkoliv obchodníkům a různým dobrodruhům nechává dveře otevřené.

K'rolfská říše se dostane během prvních dvou století do dvou konfliktů s draky z Razh Ugra, oba však trvají jen pár let.

V současné době zažívá západní Valkát poklidné období, tolik zasloužené po děsivé válce. Ovšem kdo ví, co přinese zítřek. Jeden moudrý muž kdysi řekl, že dějiny se opakují. Z dějin se tedy můžeme poučit a neopakovat stejné chyby, jako naši předci.

Historie Parwanu

Sepsáno Ronaldem z Jelenice

Vychází z původní kroniky Astream ul Parwan od autorů Alantheir, Elward a Roldil

Vydáno roku 274 mladšího věku poznání